

CHƯƠNG HAI: LỜI CẢNH CÁO CỦA DOBBY

Harry hú hồn, nó xém la to. Cái sinh vật bé nhỏ trên giường có hai tai to như cánh dơi và hai mắt xanh lơ lơ to như trái banh quần vợt. Harry biết ngay tức thì đây là hai con mắt đã quan sát mình ở bờ giậu hồi sáng này.

Trong lúc hai bên trừng trừng nhìn nhau thì Harry nghe tiếng Dudley vang lên trong hành lang:

- Thừa ông bà Mason, cho phép cháu cất áo khoác của ông bà ạ.

Cái sinh vật tuột xuống giường và cúi chào thật thấp, đến nỗi cái chóp mũi mỏng và dài của nó chạm luôn vào tấm thảm. Harry để ý thấy cái nó mặc giống như một cái áo gối cũ có chừa rãnh để thò ra hai cánh tay và hai cẳng chân.

... cái nó mặc giống như một cái áo gối cũ có thừa rãnh để thò ra hai cánh tay và hai cẳng chân.

Harry nói một cách nóng nảy:

- Ơ... chào!

- Harry Potter!

Sinh vật đó cất tiếng nói bằng một giọng cao vút cao đến nỗi Harry e là nó vọng cả xuống cầu thang.

- Dobby từ lâu rồi đã mong gặp được ngài..., thật là một vinh hạnh...

- C... cảm ơn.

Harry nói và men theo tường đến ngồi sụp xuống cái ghế ở bàn học, cạnh con Hedwig đang say sưa ngủ trong cái lồng to của nó. Harry rất muốn hỏi "Bạn là cái giống gì vậy?" nhưng nghe vậy hơi thô lỗ nên nó đổi lại, hỏi:

- Bạn là ai?

Sinh vật ấy đáp:

- Thừa ngài, tôi là Dobby. Chỉ Dobby mà thôi. Dobby gia tinh.

- Uûa, thực hả? Ơ... Tôi không có ý xúc xược hay gì hết, nhưng... đây không phải là lúc thích hợp nhất để tôi có một gia tinh trên giường mình.

Từ dưới phòng khách vọng lên tiếng cười khanh khách giả tạo của dì Petunia. Con gia tinh gục đầu. Harry vội nói:

- Cũng không có nghĩa là tôi không vui mừng gặp bạn, nhưng mà... ờ, chắc bạn đến đây là có lý do gì đặc biệt?

Dobby nói một cách nghiêm chỉnh:

- Dạ, vâng, thưa ngài. Dobby đến để báo cho ngài biết, thưa ngài... thật là khó... Dobby không biết phải bắt đầu từ đâu...

Harry lịch sự chỉ lên giường:

- Mời ngồi.

Con gia tinh bỗng òa khóc, khóc nức nở, khiến Harry kinh ngạc hết sức.

Con gia tinh thổn thức:

- M... mời ngồi! Chưa... chưa từng bao giờ.

Harry tưởng mình nghe như tiếng ngập ngừng dưới cầu thang. Nó thì thầm:

- Xin lỗi nha, tôi không có ý xúc phạm bạn hay gì cả...

Con gia tinh nấc lên:

- Xúc phạm Dobby! Dobby chưa từng được bao giờ được một phù thủy mời ngồi... như một kẻ ngang hàng...

Harry vừa cố gắng đe: “suyt”, vừa tỏ ra đồ dảnh, dẫn Dobby trở lại giường, để cho nó ngồi lên đó mà thổn thức, trông y như một con búp bê to kèn và vô cùng xấu xí. Cuối cùng con gia tinh cũng tự kiềm chế được, và nó ngồi đó mà giương đôi mắt to lồ lộ ngó Harry với biểu hiện của sự kính mến đầm nước mắt.

Harry nói, cố làm cho con gia tinh vui lên:

- Cũng không có nhiều phù thủy lịch sự lắm đâu!

Dobby lắc đầu. Bỗng nhiên, không báo trước gì hết, nó nhảy lên, giật dữ động đầu mình vô cửa sổ, gào lên:

- Dobby tồi! Dobby tồi!

- Đừng... Bạn làm gì vậy?

Harry suyt con gia tinh, chồm lên kéo nó xuống giường. Hedwig đã thức giấc, phát ra một tiếng rúc đặc biệt to và điên cuồng đập vô những chấn song của cái chuồng.

Con gia tinh, đã hơi bị lác mắt, nói:

- Thưa ngài, Dobby phải tự trừng phạt mình. Dobby suýt nói xấu gia đình mình, thưa ngài...

- Gia đình bạn?

- Tức là gia đình phù thủy mà Dobby phục vụ, thưa ngài... Dobby là một yêu tinh đầy tớ trong nhà phù thủy... bị buộc phục vụ trong một ngôi nhà và một giáo sư mãi mãi...

Harry tò mò hỏi:

- Họ có biết bạn ở đây không?

Dobby rùng mình:

- Ồ, không, thưa ngài, không đâu... Dobby sẽ bị trừng phạt một cách thảm thiết vì đã đến gặp ngài. Dobby sẽ phải cụp tai trong cửa lò vì chuyện này. Nếu mà họ biết, thưa ngài...

- Nhưng liệu họ có thèm để ý chuyện bạn cụp tai hay không cụp tai trong cửa lò không?

- Thưa ngài, Dobby không chắc. Dobby luôn luôn phải tự trừng phạt mình vì chuyện gì đó, thưa ngài. Họ để mặc cho Dobby làm chuyện đó. Đôi khi họ còn nhắc Dobby tự trừng phạt mình thêm, nữa...

- Tại sao bạn không bỏ đi? Tẩu thoát chẳng hạn?

- Thưa ngài, một con gia tinh chỉ đi khi được chủ giải phóng. Mà cái gia đình đó không đòi nào giải phóng Dobby... Dobby sẽ phải hầu hạ gia đình đó cho đến chết, thưa ngài...

Harry tròn mắt nhìn. Nó nói:

- Vậy mà tôi tưởng tôi phải ở đây thêm bốn tuần nữa là khổ lắm rồi. Vậy so với chuyện của bạn, gia đình Dursley coi bộ còn nhân đạo hả? Có ai giúp được bạn không? Tôi có thể giúp bạn không?

Hầu như ngay sau đó, Harry ước gì mình đừng nói ra câu đó. Bởi vì Dobby lại òa ra kể lể bày tỏ lòng tri ơn.

Harry thì thầm một cách tức tối:

- Làm ơn! Làm ơn im đi. Nếu gia đình Dursley mà nghe được điều gì, nếu họ biết bạn ở đây...

- Harry Potter ơi, ngài hỏi là ngài có thể giúp gì cho Dobby không à?... Thưa ngài, Dobby từng nghe nói về sự vĩ đại của ngài, nhưng về lòng tốt của ngài, Dobby chưa từng biết...

Harry cảm thấy mặt mình nóng bừng lên:

- Những gì bạn nghe nói về sự vĩ đại của tôi chỉ là một mớ tầm xàm bá láp. Tôi còn không được đứng đầu lớp ở Hogwarts nữa là. Người giỏi nhất lớp là Hermione, bạn ấy...

Nhưng Harry ngừng lại, bởi vì vừa nghĩ đến Hermione là nó thấy đau lòng.

Dobby lại cung kính nói, hai mắt tựa trái banh của nó sáng rực:

- Harry Potter thật khiêm tốn nhún nhường. Harry không hề nói về việc chiến thắng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy...

- Voldermort hả?

Dobby giơ tay bụm hai tai dơi lại và rên rỉ:

- Thưa ngài, xin đừng nói ra tên đó, xin đừng nói tên!

Harry vội nói:

- Xin lỗi nha. Tôi biết nhiều người không thích. Bạn Ron của tôi...

Nó lại ngừng nói. Nghĩ đến Ron nó cũng thấy đau lòng lắm.

Dobby chồm tới Harry, hai mắt nó trông như hai cái đèn pha xe hơi.

- Dobby nghe nói là Harry Potter đã gặp Chúa tể Hắc ám lần thứ hai, chỉ cách nay vài tuần... và Harry lại thoát chết lần nữa?

Harry gật đầu và mắt Dobby thành linh lại tràn đầy nước mắt.

- A, thưa ngài!

Nó há hốc miệng, chậm những giọt nước mắt trên mặt mình bằng cái góc dơ hầy của cái áo gối mà nó đang mặc.

- Harry Potter thật can đảm gan góc cùng mình! Ngài đã thách thức bao nhiêu hiểm nguy rồi! Nhưng Dobby đến để bảo vệ Harry Potter đây, để báo trước với ngài, cho dù sau này nó có bị cụp tai trong cửa lò... Harry Potter đừng trở về Hogwarts nữa!

Căn phòng bỗng lặng trang, chỉ có tiếng dao nĩa từ dưới lầu vang lên, và giọng rồn rảng xa xa của dượng Vernon.

Harry lắp bắp:

- C... cái gì? Tôi phải trở lại trường chứ! Niên học sẽ bắt đầu vào ngày một tháng chín. Chỉ vì điều đó mà tôi đã cố chịu đựng. Bạn không biết ở đây như thế nào đâu. Tôi không thuộc về chốn này. Tôi thuộc về thế giới của bạn – Hogwarts.

- Không, không, không bao giờ!

Dobby lắc đầu quầy quầy đến nỗi hai tai nó đập vào nhau. Nó ré lên:

- Harry Potter phải ở lại đây nếu muốn an toàn. Ngài quá vĩ đại, quá cao thượng, không thể để mất đi. Nếu Harry Potter trở lại Hogwarts, ngài sẽ gặp nguy hiểm chết người.

Harry ngạc nhiên:

- Tại sao?

Dobby bỗng nhiên run rẩy, thì thào:

- Harry Potter à, có một âm mưu. Một âm mưu khiến cho bao nhiêu chuyện kinh khủng đã xảy ra tại Hogwarts – học viện pháp thuật và ma thuật – trong năm nay. Thưa ngài, Dobby được biết âm mưu đó hàng tháng rồi. Harry Potter không được tự dút đầu vào chốn nguy hiểm. Thưa ngài, Harry Potter quá quan trọng.

Harry hỏi ngay:

- Những chuyện khủng khiếp đó là gì? Ai âm mưu?

Dobby nuốt nghẹn thành một tiếng tức cười rồi lại diên khùng động đầu mình vô tường.

Harry túm cánh tay con gia tinh để ngăn nó lại, khuyên can:

- Thôi, được rồi. Bạn không thể nói với tôi. Tôi hiểu. Nhưng tại sao bạn lại báo trước cho tôi?

Bỗng nhiên một ý nghĩ không thú vị chút nào bật lên trong đầu Harry.

- Khoan đã!... Chuyện này có dính dáng gì đến Vol... xin lỗi... đến Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy?... Có không hả?

Harry vội vã nói thêm khi thấy đầu Dobby lại nghiêng đi một cách lo âu về phía bức tường.

- Bạn chỉ cần lắc đầu hay gật đầu thôi là được rồi.

Dobby từ từ lắc đầu.

- Không... không phải Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đâu, thưa ngài...

Nhưng đôi mắt của Dobby mở to và nó dường như muốn gửi cho Harry một ám hiệu. Tuy nhiên Harry hoàn toàn không hiểu gì cả.

- Kẻ đó có một người anh, phải không?

Dobby lắc đầu, mắt nó mở to thêm nữa. Harry nói:

- Vậy thì tôi chịu đó, không nghĩ ra nổi kẻ nào còn có cơ gây ra chuyện khủng khiếp ở Hogwarts nữa. Tôi muốn nói, thứ nhất là còn có thầy Dumbledore... bạn biết thầy Dumbledore mà, phải không?

Dobby cúi đầu xuống:

- Cụ Albus Dumbledore là hiệu trưởng vĩ đại nhất mà Hogwarts từng có. Thưa ngài, Dobby biết điều đó. Dobby từng nghĩ rằng quyền lực của cụ Dumbledore ngang ngửa với quyền lực của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy vào thời kẻ ấy mạnh nhất. Nhưng thưa ngài, có những quyền lực mà cụ Dumbledore không... quyền lực mà không một phù thủy tử tế nào...

Harry không kịp ngăn cản thì Dobby đã nhảy ra khỏi giường, chụp cái đèn để bàn của Harry, rồi tự đập vỡ đầu mình với những tiếng kêu xé tai.

Ôu lâu dưới bỗng nhiên im bật. Hai giây sau, Harry nghe tim mình đánh lô tô và nghe tiếng bước chân của dượng Vernon đi tới hành lang:

- Chắc là Dursley lại quên tắt truyền hình, thằng oắt con ấy.

- Mau lên! Trốn vô tủ!

Harry quỳnh quáng nhét Dobby vô tủ quần áo, đóng cửa lại, và quăng mình lên giường, vừa lúc nắm cửa ra vào phòng nó bị vặn mở.

Gương mặt dượng Vernon kề sát mặt Harry, từng tiếng nói của dượng phát ra qua kẽ răng nghiến chặt:

- Mày-đang-làm-cái-quỷ-gì-vậy? Mày vừa làm hỏng cái kết hay ho của câu chuyện tiểu lâm về tay chơi gôn Nhật Bản của tao... Còn gây thêm một tiếng ồn ào nào nữa thì mày sẽ hốt iếc là đã được sinh ra đời, nghe không oắt con!

Dượng dậm bước ra khỏi phòng. Harry vừa run vừa thả Dobby ra khỏi tủ. Nó nói:

- Thấy ở đây là như thế nào chưa? Thấy tại sao tôi phải trở về Hogwarts không? Đó là nơi duy nhất mà tôi có... Ừ, tôi nghĩ tôi có bạn.

Dobby chiêm chọc:

- Những người bạn thậm chí không thèm viết thư cho Harry Potter ư?

- Tôi mong là họ chỉ... À mà này,...

Harry chột ngây người ra:

- Làm sao bạn biết các bạn tôi không hề viết thư cho tôi?

Dobby lúng túng:

- Harry Potter đừng có giận dữ với Dobby. Dobby làm điều đó vì...

- Mi đã ngăn chặn thư từ của ta hả?

Con gia tinh nhanh nhẹn lùi ra khỏi tầm tay của Harry, nói:

- Thưa ngài, Dobby giữ chúng ở đây nè.

Nó rút ra một bó phong bì dày từ trong cái áo gối nó đang mặc. Harry có thể nhận ra nét chữ ngay ngắn của Hermione, nét chữ ngoằn ngoèo lộn xộn của Ron, có cả một tờ giấy ghi nghệch ngoạc trông như là tác phẩm của người giữ khóa ở Hogwarts: bác Hagrid.

Dobby lo lắng chớp mắt nhìn lên Harry:

- Harry Potter không nên tức giận... Dobby hy vọng... nếu Harry Potter tưởng bạn bè đã quên mình... Harry Potter có thể sẽ không muốn trở về trường nữa...

Harry không thèm nghe thêm, nó nhào tới chụp những lá thư, nhưng Dobby nhảy ra khỏi tầm tay nó.

- Thưa ngài, Harry Potter sẽ nhận được những bức thư này, nếu hứa với Dobby là Harry Potter sẽ không trở về Hogwarts nữa. Ôi, đó là một hiểm họa mà ngài không nên đối đầu! Xin ngài hãy hứa không trở lại đó nữa!

Harry tức giận nói:

- Không. Đưa tôi mấy bức thư của bạn tôi đã!

Con gia tinh buồn bã nói:

... Dobby vọt tới cửa, mở ra, và phóng xuống cầu thang. Harry phóng theo sau con gia tinh.

- Vậy là Harry Potter không cho Dobby một sự lựa chọn nào khác.

Trước khi Harry kịp phản ứng, Dobby vọt tới cửa, mở ra, và phóng xuống cầu thang. Harry phóng theo sau con gia tinh, cố gắng không gây ra một tiếng ồn, miệng khô đắng, bao tử lộn tùng phèo. Nó nhảy qua sáu bậc cuối cùng của cầu thang, đáp xuống tấm thảm nhẹ nhàng như một con mèo, nhìn quanh tìm Dobby. Tiếng của dượng Vernon vang ra từ phòng ăn.

- ... ông Mason, xin ông kể cho Petunia câu chuyện buồn cười về mấy gã thợ cầu cống Mỹ. Bả tha thiết muốn nghe...

Harry chạy qua hành lang vô nhà bếp, cảm thấy ruột gan mình tiêu hết rồi.

Cái bánh tráng miệng vĩ đại của dì Petunia với cả núi kem và bông đường đang bay lơ lửng gần trần nhà. Dobby thì núp trong một góc trên đầu tủ chén. Harry nghẹn ngào:

- Đừng! Xin... đừng giết tôi...

- Harry Potter phải nói là ngài sẽ không trở lại trường nữa...

- Dobby, làm ơn...

- Ngài nói đi...

- Tôi không thể...

Dobby ném cho Harry một cái nhìn bi thảm.

- Vậy thì Dobby phải làm, vì chính lợi ích của Harry Potter, thưa ngài.

Cái bánh rớt xuống sàn gây một tiếng vang đứng tim. Kem bắn tung tóe lên tường và cửa sổ khi đĩa bánh vỡ tan. Và vút một cái như roi quất, Dobby tan biến.

Có tiếng kêu la vang lên từ phòng ăn, và dượng Vernon xông vô nhà bếp bắt gặp Harry đứng như trời trồng vì kinh hãi, từ đầu đến chân dính đầy bánh của dì Petunia.

Thoạt đầu, dượng Vernon có vẻ tìm cách khóa lấp mọi chuyện cho qua. (“Chỉ là đứa cháu nghịch lắm. Gặp người lạ là nó sợ, thành ra chúng tôi giữ nó trên lầu”) Ông xua vợ chồng Mason đang hoảng hồn trở lại phòng ăn, cam đoan với Harry là khi ông bà Mason về rồi, dượng sẽ lột da nó, lột không chừa một phân nào để sống, rồi đưa nó một cái giẻ lau. Dì Petunia phải đeo một tảng kem từ tủ đông lạnh ra, và Harry, vẫn còn run rẩy, bắt đầu kỳ cọ cái sàn nhà bếp.

Dượng Vernon lẽ ra cũng còn cơ may tiến hành vụ làm ông với Mason, nếu không xuất hiện con cú phá bình.

Dì Petunia vừa mới đưa hộp kẹo the ra mời khách sau khi ăn xong bữa tối, thì một con cú xấu xí to cộc đột nhập qua cửa sổ phòng ăn, thả một lá thư xuống đầu bà Mason, rồi lại bay vút qua cửa sổ mà biến mất. Bà Mason thét lên một tiếng đống hồn như tiếng hét của nữ thần báo tử và vừa bỏ chạy ra khỏi nhà vừa la hét về cái lũ điên. Ông Mason chỉ nán lại đủ thời gian để hỏi đây có phải là một trò đùa thú vị chẳng à bảo cho gia đình Dursley biết là bà vợ ông sợ chết khiếp những con chim, bất kể hình dạng và kích thước.

Khi dượng Vernon tiến về phía Harry, đôi mắt nhỏ của dượng lấp lánh tia nhìn hiểm ác. Harry đứng trong nhà bếp, nắm chặt cái giẻ lau để đứng cho vững. Dượng chìa ra bức thư mà con cú đã đem tới, giọng rít lên ác độc:

- Đọc đi! Đây... đọc đi!

Harry cầm lấy bức thư. Đó không phải là thiệp chúc mừng sinh nhật.

Cậu Potter thân mến,

Chúng tôi vừa nhận được tin tình báo là Bùa Bay vừa mới được sử dụng tại nơi cậu đang cơ ngụ lúc chín giờ mười hai phút tối hôm nay.

Như cậu biết, phù thủy vị thành niên không được phép làm pháp thuật ở ngoài nhà trường, nếu cậu còn thực hiện phép thuật nào nữa thì sẽ bị đuổi khỏi trường (Đạo luật Giới hạn Hợp lý Phù thủy Thiếu niên, 1875, đoạn C)

Chúng tôi cũng yêu cầu cậu nhớ kỹ là bất cứ hoạt động pháp thuật nào có nguy cơ khiến cho thành viên cộng đồng phi-phù thủy (Muggle) chú ý đều là vi phạm nghiêm trọng theo điều 13, khoản Bảo Mật của Hội nghị Quốc tế Ngăn chặn (Warlock).

Chúc cậu nghỉ hè vui!

Kính thư,

Mafalda Hopkirk

Văn phòng dùng sai pháp thuật

Bộ Pháp Thuật.

Harry ngược mắt khỏi bức thư, uất nghẹn.

Một tia điên cuồng nhảy múa trong mắt dượng Vernon khi dượng nói:

- Mà đã không nói cho tao biết mà không được phép xài ma thuật ở ngoài trường. Mà quên nói hả... mà lú lẫn chắc...

Dượng chồm lên Harry như một con chó săn khổng lồ, nhe hết cả răng ra.

- Được, tao báo cho mà biết, oắt con, tao sẽ nhốt mà lại... mà sẽ không bao giờ trở về cái trường đó nữa... không bao giờ... và nếu mà tìm cách xài ma thuật để tự thoát ra... thì họ sẽ đuổi mà!

Và cười như một gã điên, dượng lôi Harry lên lầu.

Lời của dượng Vernon tệ không kém hành động của dượng. Sáng hôm sau, dượng mướn người đóng các chấn song lên cửa sổ phòng của Harry. Dích thân dượng đục một cái lỗ mèo chui trên cửa ra vào phòng ngủ Harry, để đưa một ít đồ ăn vô phòng cho nó, mỗi ngày ba lần. Họ chỉ cho Harry ra khỏi phòng để làm vệ sinh vào buổi sáng và buổi tối. Còn ngoài ra, nó bị khóa nhốt trong phòng.

Ba ngày sau, gia đình Dursley chẳng tỏ dấu hiệu gì sẽ giảm án, và Harry không nhìn thấy được có cách nào thoát ra khỏi tình trạng bị đày ải ấy. Nó nằm dài trên giường nhìn mặt trời lặn sau chấn song cửa sổ và xót xa tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra cho mình đây.

Nếu nó dùng pháp thuật để thoát ra thì ích lợi gì chứ, vì làm như vậy nó sẽ bị đuổi khỏi Hogwarts. Đã vậy cuộc sống ở nhà số 4 đường Privet Drive đã xuống tới mức tệ hơn bao giờ hết. Bây giờ, khi gia đình Dursley biết chắc là họ sẽ không còn bị đánh thức nửa đêm như những con dơi nữa, thì Harry cũng mất luôn vũ khí duy nhất của nó. Có thể Dobby cứu được Harry khỏi những chuyện khủng khiếp xảy ra ở Hogwarts, thì Harry có lẽ chẳng nào rồi cũng chết đói.

Cái nắp đầy lỗ mèo chui kêu leng keng và bàn tay di dượng Petunia hiện ra, đẩy một chén canh đóng hộp vô phòng. Bụng Harry đang trống rỗng nên nó nhảy ngay ra khỏi

giường và chụp lấy chén canh. Canh lạnh như đá, nhưng nó húp một hơi hết nửa chén. Rồi nó đi ngang căn phòng đến bên cái chuồng con Hedwig, nhón mấy miếng rau cải nhून nước dưới đáy chén canh, bỏ vào cái máng ăn trống trơn của Hedwig. Con cú xù lông, ném cho Harry một cái nhìn chán ghét cực kỳ.

Harry cay đắng bảo:

- Mi chê không ăn thì cũng chẳng ích gì. Hai đứa mình chỉ có bấy nhiêu đó thôi.

Nó đặt lại cái chén cạnh cái lỗ mèo chui rồi lên giường nằm, cảm thấy còn đói hơn cả lúc chưa ăn canh.

Giả sử nó vẫn còn sống thêm được bốn tuần lễ nữa... Nhưng lại không thể đến Hogwarts tựu trường thì sao? Không biết liệu trường có phái ai đi tìm hiểu xem vì sao nó không quay về trường nhập học không? Liệu người đó có đủ sức khiến ông bà Dursley cho nó đi học không?

Căn phòng tối dần. Mệt mỏi, bao tử cồn cào, đầu óc cứ lờn vờn những câu hỏi không trả lời được, Harry thiếp vào một giấc ngủ không yên.

... Dobby bảo: "Thưa ngài, Harry Potter có ở trong đó thì mới an toàn."

Nó mơ thấy mình bị đem đi triển lãm tại một sở thú, trong một cái chuồng có treo một tấm bảng, ghi: PHÙ THỦY VỊ THÀNH NIÊN. Người ta trơ mắt ếch ngó nó nằm đằng sau những chấn song, nó nằm đó, trên cái giường rơm, đói rũ liệt. Nó nhìn thấy gương mặt của Dobby trong đám đông, nó gào lên kêu cứu, nhưng Dobby bảo: "Thưa ngài, Harry Potter có ở trong đó thì mới an toàn.", xong biến mất. Rồi gia đình Dursley xuất hiện và Dudley nắm chấn song chuồng mà rung lắc, cười nhạo nó.

- Thôi đi!

Harry lẩm bẩm khi tiếng kêu lách cách dội vô cái đầu đau nhức của nó.

- Để tôi yên... Im hết đi... tôi đang cố ngủ...

Nó mở mắt ra. Ánh trăng đang rọi qua những chấn song. Và một người nào đó đang trợn mắt ngó nó qua những song cửa sổ: một người mũi dài, mặt đầy tàn nhang có mái tóc đỏ rực.

Bên ngoài cửa sổ chính là Ron Weasley.